

nelze však pokládati vyvolávání a kopírování snímků a zvětšování fotografií, neboť tu jde již o činnost svojí povahou a svým účelem jinou, totiž o zhotovení fotografického obrazu pomocí fotografické desky, tedy o zhotovení výrobku, při čemž jest deska pouhou výrobní pomůckou. Jest tedy rozsah živn. oprávnění st-le jako majitele živnosti obchodní všeobecně vymezen zákonným předpisem a nebylo tudíž třeba zjišťovat jej v řízení předepsaném v § 36 odst. 2 živn. ř. — — —

Č. 11.168.

Policejní řízení trestní (Slovensko): Obžaloba veřejná nebo soukromá, přísežná výpověď svědka, přítomnost obhájce při jednání, volné hodnocení výpovědí svědeckých?

(Nález ze dne 24. března 1934 č. 5046.)

V ě c: Alois M. v D. proti zemskému úřadu v Bratislavě o přestupek pytláctví.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Rozsudkem ze 16. dubna 1930 uznal okr. úřad v B., jako policejní trestní soud, Aloise M. vinným přestupkem § 26 zák. čl. XX: 1883, který spáchal tím, že v první polovici měsíce listopadu 1929 honil s dvouhlavňovou puškou v obvodu obce H., v honebním revíru Vojtěcha K., bez jeho povolení, odsoudil jej k peněžitému trestu 100 Kč, a rozsudek odůvodnil takto: »Obviněný musel býti odsouzen, ježto výsledkem svědků bezpečně bylo zjištěno, resp. dokázáno, že v kritické době vskutku honil, resp. vystřelil z dvouhlavňové lovecké pušky v honebním revíru Vojtěcha K., a to neoprávněně. Obrana obviněného nemohla býti vzata v úvahu jako bezdůvodná a bylo rovněž upuštěno od výsledků svědků obviněným navržených, ježto měli býti vyslechnuti o okolnostech, které se skutkovou podstatou inkriminovaného přestupku nijak nesusouvisí.«

Nař. rozsudkem zem. úřadu v Bratislavě, jako policejního trestního soudu II. stolice, bylo odvolání Aloise M. do tohoto rozsudku zamítnuto a rozsudek I. stolice potvrzen ex motivis s tímto odůvodněním: »Na údaje odvolání nemohl býti vzat zřetel, poněvadž výsledkem v odvolání uvedených svědků rozhodná zatěžující výpověď svědka Gabriela P. nebyla vyvrácena ani seslabena.«

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-l byl nař. rozsudkem odsouzen pro přestupek § 26 zák. čl. XX: 1883, jenž spáchal v první polovici měsíce listopadu 1929. St-l uváděl, že čin za vinu mu kladený byl by mohl podle výsledků průvodního řízení spáchati jedině některou středu v první polovici měsíce listopadu 1929, kdy jsou trhy v Bánovcích, a vytýká jako nezákonnost, že jej žal. úřad odsoudil pro trestní čin, který nebyl předmětem obžaloby, proti němu vznesené, podle níž dopustil se činu za vinu mu kladeného v neděli dne 10. listopadu 1929 o 13. hodině. Námitkou stejného obsahu

bránil se st-l i ve svém odvolání do rozsudku I. stolice. Žal. úřad přijav důvody první stolice za své, dal tím na jevo, že názoru st-lova nesdílí.

Podle 2. odst. § 48 trest. řádu policejního (č. 65.000 ex 1909 uher. min. vnitra), pokud neběží o delikt stíhaný na návrh, žalobu nebo vystoupení osoby skutkem postižené (poškozeného, soukromé strany), musí býti trestní řízení zahájeno z úřední povinnosti na základě oznámení kohokoliv. Veřejná obžaloba není zákonným předpokladem ani zahájení trestního řízení, ani odsouzení (§ 27 odst. 2 a § 28 cit. řádu). Podle odst. 4 § 10 zák. č. 98/1929 Sb. jsou veškeré přestupky dosavadních honebních zákonů delikty stíhanými z moci úřední. Je tedy deliktem z moci úřední stíhaným i přestupek § 26 zák. čl. XX:1883, pro nějž byl st-l odsouzen. V daném případě nebylo řízení zahájeno na základě veřejné žaloby úředního fiskála (§§ 17 a 20 cit. řádu) ani na základě žaloby poškozené strany, nýbrž z moci úřední na základě pouhého oznámení četnické stanice podle posl. odst. § 17 tr. ř.

Tím ztrácí ovšem půdu námitka stížnosti, že byl st-l odsouzen pro čin, pro který nebyla proti němu vznesena žaloba, a netřeba se proto zabývat ani námitkou stížnosti, že žal. úřad nevzal v úvahu výpověď svědků, kteří st-li pro den 10. listopadu 1929 i pro udanou hodinu dosvědčili alibi.

Stížnost dále tvrdí, že podle platného právního řádu je v rozsudku uvést vždy i jméno svědka, na základě jehož výpovědi byl trestní čin zjištěn. — Tvrzení to v této všeobecnosti nemá opory v předpisu § 157 cit. tr. řádu, podle něhož v odůvodnění rozsudku dlužno krátce vyložit, které skutečnosti a z jakých důvodů považuje policejní trestní soudce za dokázané nebo nedokázané. Odůvodnění to musí býti do té míry dostatečným, aby umožnilo straně náležitou obranu před nss-em, a soudu bezpečné přezkoumání nař. rozhodnutí. Je-li k tomu cíli třeba, aby v odůvodnění byli svědkové uvedeni jménem, dlužno posouditi podle povahy konkrétního případu.

V případě daném potvrdil žal. úřad rozsudek I. stolice z jeho důvodů, tedy i proto, že bylo výsledkem svědků bezpečně zjištěno, že st-l vskutku v kritické době lovil, resp. vystřelil v cizím revíru, nemaje k tomu povolení. — — —

Stížnost namítá dále, že výpověď Gabriela P., na níž je založen odsuzující rozsudek, je váhavá a sama s sebou v rozporu, a vytýká jako vadu řízení, že nebyl obeslán k předběžnému výslechu tohoto svědka st-lův vykázaný právní zástupce, čímž prý se stalo, že nebylo možno upozorniti v řízení trestním na tyto vady výpovědi P. a žádati od něho vysvětlení.

Námitku tu neshledal nss přípustnou.

Je sice pravda, že st-l měl právo dáti se zastupovati právním zástupcem, leč žal. úřad výměrem z 12. května 1931 nařídil okr. úřadu v Bánovcích toliko, aby byl svědek Gabriel P. vzat do přísahy v přítomnosti st-lově, a měl tedy st-l možnost o tomto roku sám svého právního zástupce zpravit, nebo při roku vznést návrh, aby i jeho právní zástupce byl pozván, nebo konečně měl možnost nedostatek pozvání

právního zástupce při roku samém vytýkati. Neučinil-li tak st-l, nemůže nyní namítati, že k přisežnému slyšení Gabriela P., k němuž došlo za st-lovy přítomnosti, nebyl zároveň přizván i jeho právní zástupce.

Stížnost namítá také, že žal. úřad nevyslechl jako svědkyni Marii M., již porod zabránil, aby se dostavila k výsledku stanovenému na den 27. března 1931, a jež byla by prý prokázala, že se svědek P. mýlil v osobě, ježto st-l pracoval v první polovici měsíce listopadu 1929 od rána do večera na rozkopání kopce a nemá ruksaku.

Podle protokolu z 27. března 1931 o výsledku vývodních svědků st-lem vedených prohlásil právní zástupce obviněného, že bere jeho obsah na vědomí a poznamenává, že se manželka obviněného nemohla dostavit k projednání, ježto je po porodu. Nedostavil-li se svědek, nezakládá skutečnost ta za všech okolností povinnost policejního trestního soudu, aby nařídil nový výslech, nýbrž svědka je nově obeslati jen, jeví-li se výslech jeho nutným (§ 113 odst. 1 tr. ř.). Omluvné důvody mají vliv jen na beztrestnost svědkovy nepřítomnosti, nikoliv však i na povinnost soudu znovu jej předvolati. Právní zástupce nenavrhl ani o tomto roku, ani později, aby byla Marie M. znovu obeslána, ježto její výslech je nutný. Nemůže proto nyní st-l vytýkati, že žal. úřad rozhodl, aniž vyslechl tuto svědkyni.

Stížnost konečně namítá, že výpověď svědka P. byla vyvrácena výpověďmi svědků K. a G. Jmenovaní vypověděli . . .; leč nss neshledal, že by závěr žal. úřadu, že výsledkem těchto svědků nebyla P.-ova výpověď podvrácena ani seslabena, nebyl logický, když tito svědkové nepotvrdili, že st-l po celou první polovici listopadu 1929 s K. v D. pracoval. Hodnotný úsudek, k němuž tu žal. úřad na základě volného hodnocení svědeckých výpovědí (§ 147 tr. ř. pol.) dospěl, nemůže ovšem nss přezkoumati.

Č. 11.169.

Živnostenské právo: Nedělní klid v živnosti hostinské, provozované spolu s obchodní živností prodeje uzenářského zboží?

(Nález ze dne 24. března 1934 č. 5265.)

V ě c: Jindřich P. v B. proti zemskému úřadu v Brně o přestupek předpisů o nedělním klidu.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

D ů v o d y: Nálesem městské rady v Brně z 11. března 1931 byl st-l uznán vinným přestupkem vyhlášky presidenta zsp-é v Brně z 28. prosince 1921 č. 2 z. z. z r. 1922, jehož se dopustil tím, že porušuje nedělní klid a prodává uzeniny po obchodnicku, a byl odsouzen k pokutě 100 Kč, pro případ nedobytnosti do vězení na 10 dnů.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu jest prokázána vlastním st-lovým doznáním, svědeckou vý-